

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Βρισκόμαστε στή Σκωτία, στό φέουδο τοῦ Γκλήντινγκ, κατά τήν ἐποχή τῶν πολέμων μεταξύ Σκωτίας καί Ἀγγλίας. Ἀπόλυτος ἀρχων ὁ φέουδο αὐτό εἶνε ὁ δούξ τοῦ Μελρόξ, τοῦ ὁποῖου ἡ κόρη, ἡ ἀγγελική καί πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετά τῶ θάνατό του, τόν πολυαγαπημένο τῆς ἱππότη ντ' Ἀβενέλ, τόν νεαρό κι' ἀραῖο Βάλτερ, μολοντί τήν ἤθελε γιά σύζυγό του ὁ πανίσχυρος Ἀγγλος δούξ τοῦ Σόμερσετ. Ὁ Σόμερσετ, μανιασμένος γιά τήν προσβολή αὐτῆ, ὀρκίζεται νά ἐκδικηθῆ καί χρησιμοποιεῖ ὡς κατάσκοπο κοντά στό νεαρό ἀντρώγονο τόν καταχθόνιο ἐπιστάτη τους Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλό ὄργανό του. Ὡστόσο οἱ δύο σύζυγοι περνοῦν τά πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους τρισευτυχισμένοι καί τήν εὐτυχία τους τήν συμπληρώνει ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ. Μά ὁ πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξύ Ἀγγλίας καί Σκωτίας καί στήν ἱστορική μάχη τοῦ Πίνκευ ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ ξεαφανίζεται. Ὁλοὶ τόν περνοῦν γιά σκοτωμένο καί ἡ γλυκειά σύζυγός του Μαρία νύνεται στά μαύρα. Δέκα μήνες μετά τὸ θάνατό του, μιά νύχτα πού ὁ Μπόλτον ἀναγγέλλει τήν ἐμφάνισι Ἀγγλων ἐπιδρομέων στά περίχωρα τοῦ πύργου καί στέλνει ὅλη τὴ φρουρά γιά νά τοὺς καταδιώξῃ, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς ντ' Ἀβενέλ ἀνεβαίνει περίτρομος ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καί λείει στήν μητέρα του ὅτι εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἀνθρωπο πού ἔμοιαζε μὲ τόν πατέρα του. Ὁλοὶ πιστεύουν πὼς ἔπωσε θῆμα παραισθήσεως, μά ἔξαφνα βλέπουν τὸ παράθυρο τοῦ συζυγικοῦ δωματίου ὅπου ἔμειναν ἄλλοτε ὁ Βάλτερ κ' ἡ Μαρία φωτισμένο. Ἡ Μαρία παίρνει τὸ παιδί τῆς καί τρέχει ἐκεῖ. Κι' ἀντικρύζει τότε μπροστά τῆς τὸ Εἰλιαντ ζωντανό, μά τρομερό καί γεμῆτο μῖσος ἐναντίον τῆς, ἐπειδὴ, ὅπως τὴν κατηγορεῖ, ἐπρόδωσε τὴ συζυγική τιμὴ, ἀπατώντας τὸν μὲ τὸν δοῦκα τοῦ Σόμερσετ. Καί, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, τῆς παρουσιάζει ἕνα νηπίο, καρπὸ — ὅπως λείει — τῶν σχέσεών τῆς μὲ τὸν Ἀγγλο δοῦκα. Ἐτοιμάζεται μάλιστα νά τήν σκοτώσῃ ὅταν ἔξαφνα ἀντιλαμβάνονται πὼς θρῖσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ θέλει νά πούλῃσῃ ἀκριθὰ τὴ ζωὴ του, μά θυμᾶται πὼς ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας καί τῆς Σκωτίας, Μαρία-Στούαρτ, τοῦ ἔχει ἀναθέσει μιά παραγγελία γιά τὴν μητέρα τῆς, τὴν ἀντιβασίλισσα τῆς Σκωτίας, κι' ἀποφασίζει νά καταφύγῃ στά ὑπόγεια τοῦ ἀρχοντικοῦ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ ἡσυχὴ σύζυγος καί ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς τὸν ἀκολουθήσαν.

Ἔφτασαν ἔτσι χωρὶς κανένα ἐμπόδιο ὡς τὴν εἴσοδο τῶν ὑπογείων τοῦ Μελρόξ.

— Ἔξαφνα ὁ ἱππότης ἔβγαλε μιά τρομαχτική κραυγὴ μανίας:

— Κατάρρα!...

Ἔνοπλοι Ἀγγλοὶ εἶχαν πεταχθῆ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές τῶν ὑπογείων πού τὰ φωτίζει ἡ κόκκινη λάμψη τῶν πυρῶν τους. Σαλεύοντας τὶς λόγχες τους πλησίασαν τὸν ἱππότη.

— Ὡ! μὲ πρόσδωσες!... Μὲ πούλῃσες!... φώναξε ὁ Βάλτερ στή Μαρία. Ἡ ἀτιμία σου ἔτσι συμπληρώνεται!

Καί μαινόμενος ὤρμησε ἐναντίον τῆς ἀξιολάτρευτης γυναίκας.

— Θάνατος! θάνατος! οὐρλιαξε. Ἔτσι τοὐλάχιστον θά ἐκδικηθῶ! Νὰ, θά πεθάνῃς, ἔνοχη σύζυγος, ἀτιμη μητέρα!

Καί ὕψωσε τὸ σπαθὶ του...

Μά δὲν πρόφτασε νά τὸ κατεβάσῃ ἀπάνω στήν δυστυχισμένη Μαρία πού εἶχε γονατίσει καί περίμενε καρτερικὰ τὸ χτυπημά του.

Οἱ Ἀγγλοὶ τὸν ἔβιασαν τὴν ἴδια στιγμή καί μὲ μεγάλη δυσκολία κατῶρθωσαν νά τὸν συγκρατήσουν.

Ἐνας Ἀγγλος τοξότης, ἕνας ἀντρας ἡρακλείων διαστάσεων, κατῶρθωσε νά τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ σπαθὶ του.

Ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ ἦταν αἰχμάλωτος.

— Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ, εἶπε τότε ὁ ἀρ-

χηγὸς τῶν Ἀγγλων, ἐν ὀνόματι τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητός τῆς χαριεστάτης Βασιλίσσης Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, σὲ συλλαμβάνω... Καταδικάστηκες εἰς θάνατον ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ... Σὲ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀποκεφαλίσῃς στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, ὅπου τὸ ἰκρίωμά σου ἔχει στηθῆ κιόλας!

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ καί τὸ παιδί τῆς σερνόντουσαν γονατιστοὶ μπροστὰ στοὺς Ἀγγλους, προσπαθώντας νά τρυφεράνουν αὐτὲς τὶς τίγρεις πού διψοῦσαν αἷμα...

Ἄλλοίμονο! Μονάχα οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀγρίων αὐτῶν πολεμιστῶν ἀπαντοῦσαν στίς κραυγὲς τῆς ἀπογνώσεώς των, στοὺς σπαραχτικούς λυγμούς των, στίς ἀπελπισμένες ἱκεσίες τους.

Καί — μαρτύριο ἀκόμα πῶ τρομερό γιά τὴν δυστυχισμένη καί τρυφερὴ Μαρία — ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἔπαυε νά τὴν κατηγορεῖ καί νά τὴν καταριέται...

— Ἀθλία! τῆς φώναζε. Θά σὲ περιμένω μπροστὰ στὸ δικαστήριο τοῦ Θεοῦ. Δὲν μπορῶ νά σὲ τιμωρήσω, νά σὲ συντριψῶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, νά ἐκδικηθῶ τὴν τιμὴ μου στὸ αἷμα σου... Μά νᾶσαι καταραμένη!... Τρεῖς φορὲς καταραμένη!...

Ὡ! ἦταν πάρα πολὺ αὐτό...

Ἡ Μαρία δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ πειὰ καί σωριάστηκε κάτω, σὰν κεραυνόπληκτη.

Οἱ Ἀγγλοὶ τράβηξαν τὸν Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ κι' ἐξαφανίστηκαν μαζὺ του.

Μόνος τώρα, γονατισμένος πλαῖ στή μητέρα του, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς προσευχόταν κι' ἐκλαίγε.

Μόνος;... Ὁχι!...

Ἐνας μαῦρος ἄνθρωπος, κρυμμένος στὸ θάθος τοῦ ὑπογείου, εἶχε παρακολουθήσει τὴ φριχτὴ αὐτὴ τραγωδία.

Ἦταν ὁ Στέβαρ Μπόλτον, ὁ ἐπιστάτης τῶν Μελρόξ.

— Ἀς ἀποτελειώσουμε τὸ ἔργο μας! εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ἰκανοποιήσεως καί γαθῆκε μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ αὐτουργὸς ὄλων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων!

II

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΒΕΝΕΛ

Ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Μελρόξ μὲ μεγάλη δυσαρέσκεια εἶχε βγῆ γιά νά κυνηγήσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς ἀτάκτους, τῶν ὁποῖων τὴν ἐμφάνισι στὰ περίχωρα εἶχε ἀναγγεῖλει ὁ Μπόλτον. Ὅπως ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καπετανεῖοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἦταν λίγο ληστής κι' ὁ ἴδιος καί λίγο ἐνδιαφερόταν νά ἐνισχύσῃ τοὺς κτηματίες τῶν περιχώρων πού θὰ πήγαψιν νά τοὺς ληστήσουν οἱ Ἀγγλοὶ.

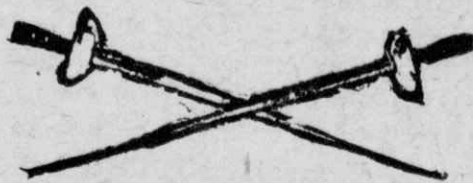
Ἀ! ἀν οἱ Ἀγγλοὶ τολμοῦσαν νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἀρχοντικοῦ τῶν Μελρόξ ἢ ἐναντίον τοῦ παλῆου πύργου τῶν Ἀβενέλ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν διαφορετικόν. Ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ θὰ ὤρμωσε ἐναντίον τους μ' ἐνθουσιασμό!

Ἦταν ἀφωσιωμένος ψυχῆ τε καί σώματι στή νεαρή του πυργοδέσποινα, στή δούκισσα Μαρία, καί μανίαζε μέσα του γιὰ τὴν εἶχε ἀφήσει μὴν τῆς πίσω του γιά νά πάρῃ τοὺς δρόμους καί νά καταδιώξῃ ἐχθροὺς σχεδὸν φανταστικούς.

Μά ὁ τρομερὸς Κρίστι, ὁ γίγας αὐτός, δὲν εἶχε ἄλλη ἔλθῃ ἀπὸ τὴν θέλησι τῆς Μαρίας ντ' Ἀβενέλ τὴν ὑπάκουε παθητικὰ σὰν σκύλος. Ὁ Μπόλτον ἄλλωστε τοῦ εἶχε πῆ τὴν ὠρα πού ἔφευγε μὲ τόνο, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίδεχόταν καμμιά ἀντίρρηση: «Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τῆς κυρίας μας!»

Κάλπαζε λοιπὸν τώρα πρὸς τὴν Ἀνατολὴ μαζὺ μὲ τοὺς τρομεροὺς πολεμιστὰς του, χωρὶς ν' ἀνακαλύπτῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος τῶν Ἀγγλων, τῶν ὁποῖων τὴν παρουσία εἶχε ἀναγγεῖλει ὁ Μπόλτον.

— Ὁ διάβολος νά πάρῃ τὸν Μπόλτον καί τοὺς Ἀγγλοὺς του! μουγκρῖσε ἐπιτέλους. Σίγουρα τὸν κορόϊδεψαν ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς οἱ Ἀγγλοὶ φάνηκαν ἐδῶ γύρω. Ἐκτός ἀν αὐτοὶ πού τοῦ εἶπαν ἦσαν κατάσκο-

ποι μεταμφιεσμένοι, οί όποιοι θέλησαν έτσι νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τόν πύργο... Ποιός ξέρει ἄν αὐτοί οί κουρελλιάρηδες οί "Άγγλοι δέν μελετᾶνε κανένα ἀσχημο κόλπο γιά ἀπόψε... Χίλιοι σατανᾶδες!...

Καί μέ φωνή θροντερή πρόσταξε:

— "Άλτ!...

Ό δμιλος τῶν πολεμιστῶν στάθηκε ἀμέσως. Κί' ό τρομερός ἀρχηγός τους εἶπε:

— "Άρκετά τρέξαμε ὡς ἐδῶ, παλληκάρια... "Άς ξαναγυρίσουμε τώρα στόν πύργο, ὅπου ἡ παρουσία μας εἶνε ἴσως πιό ἀναγκαῖα ἀπό δῶ!

Οί Σκῶτοι καθαλλάρηδες ἀνάγκασαν τ' ἄλογά τους νά κάνουν στροφή κι' ἀρχισαν νά διασχίζουν τήν Κόκκινη Κοιλιάδα... Μερικοί βεβαίωσαν πῶς ἔβλεπαν τόν Μαῦρο "Άνθρωπο τῶν θάλτων νά καλπάζη μπροστά τους... "Ό Κρίστι ὅμως πού δέν ἦταν καί τόσο δεισιδαίμων, θλαστημοῦσε κι' ἔθριζε...

"Ένα προαίσθημα τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ κίνδυνος θρискόταν ἐκεῖ κάτω, στό Γκλήντιργκ.

— Κατάρρα! μούγκρισε, σπηρουρίζοντας ἀδιάκοπα τὸ ἄλογό του. "Άν δέν γελιέμαι, θά κρεμάσουμε μέ τὸ χάρμα πολλούς "Εγγλέζους στά δέντρα τοῦ δάδους τῆς Ζεχάν.

"Όταν ἔφτασαν τέλος, μπροστά στόν πύργο τῶν "Άθενέλ, ἡ ἡσυχία πού ἐπικρατοῦσε σ' αὐτόν, τόν καθυσόχασε... "Όλα ἦσαν κλειστά καί σκοτεινά.

— "Εἰ φώναξε ὁ Κρίστι μπρός τήν πύλη τοῦ πύργου.

— Τίς εἶ; ρώτησε ὁ γέρο Μαρτίνος πού φύλαγε σκοπὸς ἐκεῖ.

— Σκωτία καί Στοῦαρτ! ἀπάντησε ὁ Κρίστι.

Καί μπήκε μέσα στόν πύργο, τοῦ ὁποίου ἡ πύλη ἀνοιξε σ' αὐτόν καί τοὺς ἄνδρες του.

— Καί οί "Άγγλοι; τὸν ρώτησε ὁ Μαρτίνος.

— "Εξαφανίστηκαν, χάθηκαν... "Έδῶ, ἔσεἰς, δέν ἔχετε κανένα νέο;

— "Εγιναν πολὺ παράδοξα πράγματα...

— "Ω! ὦ! τὸ ὑποψιαζόμουν... Μπορῶ νά μάθω;

Ό Μαρτίνος ἔμεινε μιά στιγμή διστακτικός. Τέλος ἀποφασισσε νά μιλήσει καί εἶπε μέ σινανή φωνή:

— "Ό κύριός μας, ὁ ἱππότης Βάλτερ ντ' "Άθενέλ, ξαναγύρισε!

— Τί λές; ἔκανε ὁ Κρίστι, μὴ πιστεύοντας σ' αὐτιά του. Τρελλάθηκε;

— "Ό ἀφέντης μας ξαναγύρισε, εἶπε πάλι ὁ Μαρτίνος καί θρискεται αὐτὴ τὴ στιγμή στό ἀρχοντικό τῶν Μελρόζ.

Καί διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Βάλτερ ντ' "Άθενέλ παρουσιάστηκε στό γυιό του μέσ' στά ὑπόγεια, ὡς τὴ στιγμή πού ἡ νεαρή πυργοδέσποινα εἶχε τρέξει μαζί μέ τόν "Ιουλιανὸ πρὸς τόν λατρευτὸ τῆς σύζυγο.

— Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρει μόνο ἡ καλή μας κυρία! πρόσθεσε ὁ Μαρτίνος τελειώνοντας. Μοῦ ἀπαγύρευσε νά τὴν ἀκολουθήσω.

— Φτάνει μόνο νά μην ἔχη χάσει ὁ διάβολος τὴν οὐρά του σ' ὄλ' αὐτά! ἔκανε ὁ Κρίστι μ' ἀνησυχία. "Ετσι μοῦρχεται νά πάω μόνος μου νά δῶ τί γίνεται ἐκεῖ κάτω...

Καί μέ τὸ σιδερένιο γάντι τῆς πανοπλίας του ἔδειξε τὴν εἴσοδο τῶν ὑπογείων. Μὰ δέν τολμοῦσε ν' ἀψηφήσει τίς διαταγές τῆς πυργοδεσποίνης.

Στριφογύριζε λοιπὸν μπροστά στήν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, προσπαθώντας ν' ἀφογκραστῆ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

— "Άκου! εἶπεν ἔξαφνα.

Μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα ἀναστεναγμούς.

— Εἶν' ἡ Λευκὴ Κυρία πού κλαίει, ἀφέντη Κρίστι! εἶπεν ὁ προληπτικός Μαρτίνος.

— Κί' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς εἶνε ὁ μικρός μας ἀφέντης "Ιουλιανός, πού μέ φωνάζει... "Άκούω τὸνομά μου... "Άναγνωρίζω τὴ φωνή του! "Ω! κεραυνός καί αἶμα!...

Καί ὠρμησε σάν μανιασμένο λιοντάρι μπροστά, θροντοφωνώντας συγχρόνως:

— "Εμπρός, πολεμισταὶ τοῦ "Άθενέλ! "Εμπρός!...

Οἱ πολεμισταὶ ὠρμησαν μέσα στά ὑπόγεια, πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους τόν Κρίστι, ὁ ὁποῖος, μέ ξεγυμνωμένο τὸ σπαθί του στό χέρι, ἔτρεγε λαχανιασμένος, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἀσθενικὴ φωνὴ τοῦ "Ιουλιανού, πού φαινόταν σάν νά θγαινε ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς.

— "Εφτασα, "Ιουλιανέ! φώναζε. Κουράγιο, μικρὸ μου ἀφέντη!... Εἶμ' ἐδῶ!

Μὰ σὲ μιά στροφή τῶν ὑπογείων, στάθηκε, ἀπολιθωμένος ἀπὸ φρίκη, θγάζοντας ἕνα θαθὺ μουγκρητὸ ἀγωνίας.

"Επάνω στὶς πλάκες, ξαπλωμένη φαρδεῖα· πλατειά, ἀσάλευτη, ἀναίσθητη, χλωμὴ σάν πεθαμένη, κοίτονταν ἡ πυργοδέσποινα, ἡ Μαρία ντ' "Άθενέλ...

Πλάι τῆς, ὁ μικρός "Ιουλιανός, γονατιστός, σήκωνε τὸ κεφάλι τῆς μητέρας του, κολλοῦσε τὰ χεῖλη του στό κατάλευκο μέτωπό τῆς καί στέναζε ἀπελπισμένος:

— Μητέρα!... Μικρὴ μου, ἀγαπημένη μου μαμά!... Ξύπνα!... Μ' ἀκούς; "Εγὼ, τὸ παιδάκι σου, σοῦ μιλάω... "Ω πατέρα... πατέρα μου!... Μοῦ πῆραν τὸν πατέρα μου...

Καί δυνατὰ φώναζε:

— Κρίστι!... Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ!...

Ό Κρίστι ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὰν μικρὸ ντ' "Άθενέλ καί τοῦ εἶπε:

— "Έδῶ εἶμαι, μικρὸ ἀφέντη!... Τί εἶνε;... Τί συμβαίνει;...

— Τὴ μητέρα μου, Κρίστι!... Σῶσε τὴ μητέρα μου!... "Ω! οἱ ἄνδρσοι!... Οἱ ἄθλιοι!...

— Μίλα, μικρὸ ἀφέντη!... Πές μου τί συνέβη!... "Η καλή μας κυρία θά πεθάνη!... "Ω! δυστυχία σ' ἐκείνους πού ἔκαναν τὸ φριχτὸ αὐτὸ ἔγκλημα!...

Καί, θγάζοντας ἕναν ἄγριο στεναγμὸ, ὁ σκληρὸς πολεμι-

στής, γονάτισε κι' αὐτὸς πλάι στήν λαίδη Μαρία, καί, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ στήθος τῆς, προσπαθοῦσε ν' ἀκούσει, μέσα στήν ἐπίσημη σιωπὴ πού θασίλευε γύρω, ἄν ἡ κυρία του ζοῦσε ἀκόμη.

— "Α! ἔκανε ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή. Εὐλογημένος νά εἶνε ὁ "Άγιος Πατρίκιος, ὁ προστάτης μας! "Η εὐγενικὴ μας δέσποινα ζῆ!

— Εἶσαι βέβαιος, Κρίστι; ρώτησε ὁ μικρός "Ιουλιανός μέ ἀγωνία. Εἶσαι βέβαιος;

— Ζῆ, σοῦ εἶπα, μικρὸ ἀφέντη!...

— "Ω! τότε, ἀφοῦ ἡ μητέρα μου εἶνε ζωντανή, συλλογίσου τὸν πατέρα μου, Κρίστι, τὸν πατέρα μου!... Γρήγορα... "Άς τρέξουμε!... Τὸν ἔπιασαν ἔτσι ἀπὸ πίσω... Τὸν συλλάβανε προδοτικά...

— Μὰ ποιοί, μικρὸ μου ἀφέντη;... Διηγήσου μου αὐτὴ τὴν ἱστορία! Εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ πατέρας σου, πού τὸν νομίζαμε σκοτωμένο, ξαναγύρισε; Εἶδες πραγματικά τὸν ἱππότη Βάλτερ ντ' "Άθενέλ;...

— Ναί... Τὸν εἶδα ὅπως σὲ θλέπω!... "Η μητέρα μου τὸν εἶδε κι' αὐτὴ καί τοῦ μίλησε! Τότε ὅμως ἤρθαν αὐτοί οἱ καταραμένοι οἱ "Άγγλοι... Τὸν ἔπιασαν καί τὸν ἐπῆραν αἰχμάλωτό τους... Εἶπαν πῶς θέλουν νά τὸν σκοτώσουν!... "Άς τρέξουμε, καλὸ μου Κρί-

— Θάνατος!... θάνατος!... οὐρλιαξε ὁ Βάλτερ.

στι!..

— "Ω, ναι!... "Ας τρέξουμε, κεραυνός και αίμα!... "Από πού έφυγαν;

— "Από κεί! αποκρίθηκε ο μικρός "Ιουλιανός, απλώνοντας το χέρι του προς μια έξοδο των υπογείων που κατέληγε στην έξοχη.

— Καλα! μούγκρισε ο Κρίστι. Αυτά τα τσακάλια θα κάνουν σε λίγο τη γνωριμία του σπαθιού μου... "Ε, Μαρτίνο! πρόσθεσε. Πού είσαι;

— "Εδω, αφέντη Κρίστι!

Και ο γέρο υπηρέτης που τον είχε παρακολουθήσει από μακριά σταυροκοπούμενος, παρουσιάστηκε κατάχλωμος.

— Πού είνε ή γυναίκες της υπηρεσίας της κυρίας σου;

— Βρισκονται κλεισμένες μέσα στον πύργο και προσεύχονται!

— Δεν είνε ώρα για προσευχές... Πήγαινε να τις φέρης εδώ κοντά στην κυρία τους. Μ' άκουσ;... Να την μεταφέρουν στην κάμαρή της και να την περιποιηθούν σαν να ήταν ή ίδια ή Παναγία.

— Τρέχω, αφέντη Κρίστι! απάντησε ο Μαρτίνος κι' έξαφανίστηκε.

— "Εμείς οί άλλοι, δρόμο! πρόσταξε ο καπετάνιος. Στά άλογα, γενναίοι μου, κι' άπάνω στους "Αγγλους.

— "Από δω, Κρίστι, από δω!

"Ηταν ο μικρός "Ιουλιανός, που φαινόταν σαν να πρόσταζε τους σιδηρόφραχτους αυτούς πολεμιστές και που με την άδύνατη φωνή του τους έδειχνε το δρόμο.

— Το αίμα των "Αθενέλ κυλάει στις φλέβες του!... "Εμπρός, μικρέ μας αφέντη, σ' ακολουθούμε! φώναξε ο Κρίστι ντε Κλάινθιλ. Για σένα, ωραίο μου "Ιουλιανέ, για τον πατέρα σου και για την εύγενική μας δέσποινα, την μητέρα σου, εμπρός!... Θα σάς σώσω όλους ή θα πεθάνω!... Θάνατος!... Θάνατος!... Κατάρα και λεπίδι!...

"Όταν θγήκαν έξω, με μερικά πηδήματα ο Κλάινθιλ και οί άνδρες του βρέθηκαν στ' άλογα τους...

— Στά σύνορα! φώναξε ο Κρίστι με την τρομερή του φωνή.

Κι' έχωσε κιόλας τα σπηρούνια του στα πλευρά του άλόγου του.

— Πάρε με μαζί σου, Κρίστι!... Τό θέλω! φώναξε εκείνη τη στιγμή ο μικρός "Ιουλιανός, άνορθώνοντας το ανάστημά του...

— Τό θέλεις... μά θα ήταν τρέλλα...

— Είπα: «Τό θέλω», Κρίστι!... "Εγώ πρέπει να τρέξω ν' άπελευθερώσω τό πατέρα μου!

"Ο Κρίστι δάγκωσε τό μουστάκι του, δίστασε μία στιγμή, έπειτα έσκυψε και, σηκώνοντας τό παιδι, τό έβαλε να καθηση μπροστά του, στη σέλλα του άλόγου του.

— "Ελα, "Ιουλιανέ μου, του είπε τρυφερά. Κεραυνός! Είσαι κι' έσύ ένας γνήσιος "Αθενέλ.

Και σε μία προσταγή του, όλος ο όμιλος ξεκίνησε μ' ένα τρελλό καλπασμό και χάθηκε μέσα στη νύχτα. σά σίφουνας!...

III

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

"Η Μαρία ντε Μελρόζ ντ' "Αθενέλ, ή μαρτυρική σύζυγος, τό θύμα του Μαύρου "Ανθρώπου, χάρις στις περιποιήσεις των γυναικών της υπηρεσίας της, που είχαν τρέξει κοντά της, συνερχόταν σιγά-σιγά.

"Ανοιξε τέλος τα μάτια της... Ξαναείδε τον έαυτό της με τό υφικό της φόρεμα που, σύμφωνα μ' ένα έθιμο της Σκωτίας, είθε θάλει κάτω άπ' τό επανωφόρι της χήρας τό ίδιο πρωί για να κάνη τό εύλαβικό της προσκύνημα στο πεδίο της μάχης του Μελρόζ, όπου, καθώς φανταζόταν, είχε σκοτωθή κι' ο πολυαγαπημένος της σύζυγος.

Κι' έξαφνα ξαναθυμήθηκε τη φριχτή σκηνή στο συζυγικό της δωμάτιο του άρχοντικού των Μελρόζ. Θυμήθηκε πώς είχε μπή σ' αυτό τό δωμάτιο που τόσον καιρό τό είχε αφήσει και πώς με μία τρελλή χαρά είχε πετάξει τό μαύρο της μανδύα

για να ριχτή στον λατρευτό της σύζυγο... που τόσο τον είχε κλάψει... και που τον ζανάθρισκε ζωντανό... Μά, ω φρίκη! "Εκείνος την είχε σπρώξει από κοντά του και της είχε άπευθύνει τις πιο καταχθόνιες, τις πιο τρομαχτικές κατηγορίες...

Με την ανάμνησι αυτή, μία κραυγή άπελπισίας ξέφυγε από τα χείλη της δυστυχισμένης γυναίκας.

— "Ω καλή μας κι' εύγενική κυρία, της είπε τότε μία από τις γυναίκες της άκολουθίας της, ήσυχάστε... ήσυχάστε...

Μά εκείνη, με μία λάμψη τρέλλας στο βλέμμα της, με την άνάσα της λαχανιασμένη, φαινόταν σαν ν' αντίκρυζε άκόμα τό σύζυγό της, τον πολυαγαπημένο της Βάλτερ τη στιγμή που την καταριόταν, ενώ οί "Αγγλοι τον έσερναν αίχμάλωτό τους.

Για να μη βλέπη την ανάμνησι αυτή, σκέπασε τό πρόσωπό της με τα δύο χέρια της.

— "Αγαπημένη μας κυρία!... της έλεγαν ή γυναίκες της άκολουθίας της. "Ηουχάστε! Μην κάνετε έτσι... "Αφήστε μας να σας οδηγήσουμε στην κάμαρή σας!...

Αυτά τα λόγια την έκαναν να συναισθανθή καλύτερα τη φριχτή της θέσι. "Η άναμνήσεις της έγιναν πιο καθαρές... Κι' έξαφνα, θγάζοντας μία κραυγή άπελπισίας κι' άπεραντης έκπλήξεως, συλλογίστηκε τό μυστηριώδες νήπιο, τό μικρό εκείνο πλάσμα που ο Βάλτερ της είχε δείξει για παιδί της!... Για παιδί του ένόχου, του άνυπάρκτου δεσμού της με τον δούκα του Σόμερσετ...

Τότε ή λαίδη ντ' "Αθενέλ, ή γυναίκα πυργοδέσποινα, ή σύζυγος του άτρομίου του ιππότη, θέλησε να μάθη. Κατέβαλε μία υπερτάτη προσπάθεια, άνάκτησε κάπως τη γαλήνη της και πρόσταξε τις γυναίκες της άκολουθίας της ν' άπομακρυνθούν...

Τρέμοντας εκείνες, υπάκουσαν... Κ' ή Μαρία ξαναπήρε μόνη της τό δρόμο προς τον συζυγικό της κοιτώνα, τη φωλιά των πρώτων της ερώτων, που είχε γίνει τώρα μία καταραμένη κάμαρη!

Μπήκε μέσα, διευθυνθηκε άποφασιστικά προς τό κρεβάτι και με μι' άπότομη κίνησι, παραμέρισε τις κουρτίνες.

"Ηταν άκόμα εκεί τό παιδί της δυστυχίας και του μυστηρίου.

"Ω!... Πώς;... Γιατί;... "Από ποιά μοίρα;... Σε ποιά μιση άγρια είχε χρησιμεύσει ως όργανο αυτό τό άθώο πλάσμα;

Σκυμμένη πάνω άπ' τό νήπιο, λαχανιασμένη, ξαναμμένη από πυρετό, άφωνη από μία όδυνηρή κατάπληξι, ή Μαρία ντ' "Αθενέλ ένοιωσε ένα άνέκφραστο μίσος να πλημμυρίζη την καρδιά της... Τό φλογισμένο βλέμμα της θάραινε σαν

φοβέρα άπάνω στο φτωχό πλάσμα, που είχε άνορθωθή χωρίς να θέλη, σαν ένας αδιαπέραστος φραγμός, μεταξύ αυτής και του συζύγου της!

"Ω! μά ποιό ήταν λοιπόν αυτό τό πλάσμα;

"Από πού έρχόταν;

"Η Μαρία τό μισούσε!... Τό καταριόταν!... "Ενοιωθε την έπιθυμία να τό έκημενιση, όπως εκείνο είχε έκημενισει για πάντα την εύτυχία της...

Τραθήχτηκε πίσω για να μην υποχωρήσει στο φριχτό πειρασμό του έγκλήματος που πλημμύριζε στο ταραγμένο κεφάλι της.

Μά ξαφνικά μ' ένα πήδημα, παρασυρμένη από τη θύελλα της άγωνίας που την άναστάτωνε, ώρμησε πάλι προς τό κρεβάτι.

"Ω θαύμα του γυναικειου οίκτου! "Ω άξιολάτρευτο μυστήριο των μητρικών καρδιών...

"Η Μαρία στάθηκε ξαφνικά. Τα χέρια της που τό είχε σηκώσει για να πνίξουν αυτό τό άθώο πλάσμα, ξανάπεσαν... "Η άπειλητική τρέλλα του βλέμματός της διαλύθηκε και

τραύλιζε όλολύζοντας:

— Τό φτωχό μικρό!... Είνε άθώο!

Τό νήπιο είχε άνοιξει εκείνη τη στιγμή τα χαμογελοστά μάτια του, τα γλυκά και τρυφερά γαλάζια του μάτια και την είχε κυττάξει με την υπέρτατη έμπιστοσύνη της άπεραντης άδυναμίας του, — όπως τα παιδιά κυττάζουν τις μητέρες τους... μ' ένα ένστικτο σίγουρο...

"Η νεαρή δούκισσα έκανε μία άκόμη κίνησι έξεγέρσεως, προσπάθησε να πνί-

Τό οικόσημο της δούκισσης Μαρίας ντε Μελρόζ ντ' "Αθενέλ.

«... "Εάν δεν έργασθητε οιά να έπαναφέρετε τον έλληνικόν πολιτισμόν, θα είσθε άνάξιοι άπόγονοι των ένδόξων προγόνων σας...»

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

("Από την άγόρευσίν του επ' Σέρρας κατά την 27ην "Οκτωβρίου).

ξη τόν οίκτο πού είχε γεννηθῆ στήν ψυχῆ της.

Μὰ νά!... τώρα τὸ βρέφος ἀπλώνε πρὸς αὐτὴν τὰ μικροσκοπικά χεράκια του, σὰν νάθελε νὰ τὴν ἱκετεύσῃ!...

— "ὦ! τότε νικήθηκε πειὰ ὀριστικά.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, μὲ μιὰ χειρονομία τρυφερῆ καὶ μητρικῆ, τὸ πῆρε μέσα στήν ἀγκαλιά της... "Ἐπειτα, σκύβοντας ἀπὸ πάνω του, τὸ κύτταξε προσεχτικά... Τὸ νήπιο αὐτὸ, ἕνα κοριτσάκι, ἦταν ὠραιότατο, ἀξιολάτρευτο...

Καὶ ἡ Μαρία, θέλοντας τώρα νὰ μάθῃ, νὰ βρῆ μιὰ ἔνδειξι, ἀνασήκωσε τὶς πλούσιες δαντέλλες κι' ἐξέτασε τὴ λεπτή βατίστα τῶν σπαργάνων.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ ὑφάσματος, ἕνα ὄνομα ἦταν κεντημένο... Ἡ πυργοδέσποινα τὸ συλλάβισε, τὸ διάβασε καὶ, νοιώθοντας ὅλη τὴν ὀργή της νὰ φεύγῃ μπρὸς στήν ὀρμητὴ τῆς τρυφερότητός της, ξεφώνισε:

— "ὦ! τί ὠραίο ὄνομα!... Μαργαρίτα!...

IV

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Στὰ θόρεια τοῦ Γκλῆντιργκ, τὰ σύνορα μεταξὺ τῶν βασιλείων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας καθωρίζόντουσαν ἀπὸ κάποιο ποτάμι, πού τὸ περνοῦσε κανεὶς ἀπὸ θατὸ μέρος τὸ καλοκαίρι.

Ἐπὶ ἐκεῖ ἕνα μοναστήρι, ἕνας μῦθος καὶ τὸ χάνι τοῦ Τζῶν Ρόμπυ, τοῦ περατάρη.

Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς ζοῦσε ἐκεῖ, μόνος καὶ σκυθρωπὸς, σὰν κουκουβάγια.

Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ πανδοχείου τὸ ἀποτελοῦσε μιὰ γρη῏α ὑπὲρτρία. Ἡ ζωὴ του φαινόταν νὰ κρύβῃ κάποιο δράμα κι' ἔλεγαν πὼς εἶχε πουλήσει τὴν ψυχὴ του στὸ σατανᾶ γιὰ νὰ ξεφύγῃ στὴ γῆ ἀπὸ τὴν τιμωρία γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Τὸ πανδοχεῖο του ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνθρωποσφαιγεῖο καὶ κανένας δὲν τὸ ζύγωνε τὴ νύχτα.

Ὡστόσο ἐκεῖνη τὴ νύχτα, μολονότι ἡ ὥρα ἦταν πολὺ περασμένη, ἕνας καθαλάρης, τυλιγμένος σ' ἕνα μαῦρο μανδύα, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου. Κι' ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀνοίξαν, φώναξε ἐπιτακτικά:

— Μὰ τὸ διάβολο, θ' ἀνοίξῃς καμμιά φορά, κολασμένο Ρόμπυ;

— Ποιὸς εἶνε; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἐγὼ... ὁ Μαῦρος Ἀνθρώπος!...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως κι' ὁ Τζῶν Ρόμπυ παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι της. Εἶχε ἄψι χτηνώδη, στολισμένη μὲ ἀγρια γένεια καὶ τὸ κορμί του ἦταν ὀδυνητὸ καὶ νευρώδες.

— "ὦ! ὦ! ἔκανε ὁ Τζῶν Ρόμπυ ὑποκλινόμενος. Δὲν σᾶς ἐπερίμενα...

— Οἱ Ἄγγλοι πολεμιστὰι τοῦ Σόμερσετ πέρασαν ἀπὸ δῶ; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Ναι, ἀφέντη μου, μαζὺ μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους...

— Πρὶν ἀπὸ πόση ὥρα;

— Πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο περίπου, ἀπάντησε ὁ Ρόμπυ.

Καὶ μὲ ὕφος μυστηριώδες ρώτησε:

— Λοιπὸν ὁ ἰππότης ντ' Ἀβενέλ ἔσφαξε τὴ γυναίκα σου; Τὸ κόλπο πέτυχε;

— Εἶσαι πολὺ περιέργος, φιλαράκο!

— Μὰ πρέπει νὰ ξέρω κι' ἐγὼ...

— "Ὀχι, δὲν πρέπει νὰ μάθῃς... Ἐσὺ δὲν εἶσαι τίποτε σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία...

— Τί; ἔκανε ὁ ξενοδό-

χος. Μήπως σκοπεύεις νὰ μοῦ κλέψῃς τὴν ἀμοιβή μου; "Ἄν τὸ κάνῃς αὐτὸ, ξέρω κι' ἐγὼ σὲ ποιὸν θὰ πάω... Δίνω αἶμα καὶ παίρνω χρυσάφι...

— Σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ πᾶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δῆμιο;

— Θὰ πάω στὸν πατέρα τῆς μικρῆς Μαργαρίτας!

— Στὴ μητέρα της θέλεις νὰ πῆς;

— "ὦ! ἡ δυστυχισμένη! Αὐτὴ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἐκεῖ ἀπάνω...

Κι' ὁ φριχτὸς Ρόμπυ ἔδειξε ἕνα δωμάτιο τοῦ πανδοχείου τοῦ πού τὸ παράθυρό του ἦταν φωτισμένο.

— Ὁ πατέρας τῆς μικρῆς Μαργαρίτας! ἔκανε σὲ λίγο σαρκαστικά ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης. "Ἄ! ἐννοοῦσες τὸ παραμῦθι πού ἔχαψε μιὰ χαρὰ ὁ ἰππότης ντ' Ἀβενέλ...

— Ξέρεις καλὰ τί ἐννοοῦσα... Στέβαρτ Μπόλτον!...

Ὁ προδότης ἐπιστάτης τῶν Μελρόζ, γιὰ αὐτὸς ἦταν ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης, ἔμεινε σιωπηλός... "Ἐπειτα πετώντας ἕνα πουγγί γεμάτο χρυσάφι στὸν ἀπληστο ξενοδόχο τοῦ εἶπε:

— "Ἄς τελειώσῃ πειὰ ἡ συνεργασία μας... Νὰ ἡ ἀμοιβή σου... καὶ, γιὰ τὸ καλὸ σου, μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ πανίσχυρος δούξ τοῦ Σόμερσετ...

— ...Εἶνε ὁ ἔραστής τῆς χαριεστάτης βασιλίσσης μας! συμπλήρωσε ὁ Ρόμπυ.

— Ξέρεις πολλὰ, μάστορ ξενοδόχε, μούγκρισε ὁ Μπόλτον, καὶ δὲν θὰ ζήσης πολὺ.

— Καὶ ὅμως θὰ ζήσω, γιὰτι ξέρω πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα φαντάζεσαι...

— Γιὰ μένα, ἄθλιε;

— "Ὀχι... γιὰ τὸ μυστικὸ τῶν Μελρόζ καὶ γιὰ τὸ θησαυρὸ τῆς Λευκῆς Κυρίας.

Ὁ Μπόλτον ἔγινε κατάχλωμος μὲν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Θὰ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὁ ἰππότης ντ' Ἀβενέλ! ψιθύρισε. "Ἄν εἶν' ἔτσι, θρίσκομαι στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο ἐπρόσθεσε:

— "Ὀχι! εἶν' ἀδύνατον!...

— Θὰ ξανακουβεντιάσουμε γιὰ ὅλ' αὐτὰ, Τζῶν Ρόμπυ, ἐπρόσθεσε μὲ δυνατὴ φωνή. Κι' ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ ξεχάσης ὅσα μοῦ ὀφείλεις.

— Δὲν ξεχνᾶω τίποτε, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ ἀπαίσιος ξενοδόχος πού εἶχε ξαναπάρει ὕφος ὑποτακτικό. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἔσωσα τὸν ἰππότη ντ' Ἀβενέλ μετὰ τὴ μαχη τοῦ Πίνκευ... πὼς τὸν βοήθησα νὰ συναντήσῃ τὴ βασίλισσα Μαρία στὴ Σκωτία... καὶ πὼς σου ἔφερα τὸ γράμμα του πρὸς τὴν σύζυγό του, νομίζοντας ὅτι τοῦ εἶσαι ἕνας ἐπιστάτης πιστὸς κι' ἀφωσιωμένος. Μὰ τὸ κακὸ ἐπανωρθώθηκε, ἀφοῦ ὁ Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ βρίσκεται τώρα στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων...

— Δὲν ἔχει καμμιά σημασία... Ἐφτανε νὰ πῶ μιὰ λέξι στὸν δούκα γιὰ νὰ πᾶς στὴν κρεμάλα! εἶπεν ὁ Στέβαρτ Μπόλτον. "Ἄντ' αὐτοῦ, ἐγὼ σὲ σύστησα στὸν δούκα... Ἀκολούθησες τὶς ὁδηγίες του καὶ τὶς δικές μου καὶ κέρδισες κιόλας πολλὰ... Πρόσεξε μὴ τὰ χάσης ὅλα σὲ μιὰ στιγμή, μαζὺ μὲ τὴ ζωὴ σου, θάζοντάς τα μαζὺ μου... Καὶ τώρα, ὀδήγησέ με στὴν κάμαρη τῆς... μυλαϊδής!...

Ὁ Στέβαρτ χαμογέλασε σκληρὰ καὶ περιφρονητικά καθώς ἐπρόφερε τὴ λέξι «μυλαϊδής!»

Ὁ Ρόμπυ ὠδήγησε τὸν προδότη ἐπιστάτη τῶν Ἀβενέλ στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ πανδοχείου του.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἐμπρὸς, γενναῖοι μου! φώναξε ὁ Κρίστι ντέ Κλάινθιλ.